

PUSHING feszülő húr **THE LIMITS**

„LEBILINCSSELŐ, ÉRZELMES UTAZÁS!”

– Simone Elkeles, *New York Times*

bestsellerszerző

fine
selection

KATIE MCGARRY

KATIE MCGARRY

PUSHING feszülő húr THE LIMITS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Echo

—AZ APÁM BELEŐRÜLNE, ha nem ő irányíthatna mindent és mindenkit maga körül, a mostohaanyámat ki nem állhatom, a bátyám meghalt, az anyám pedig... mondjuk úgy, hogy ő sem százas. Maga szerint mégis hogy lehetnék?

Igazából ezt szerettem volna válaszolni Mrs. Collins kérdésére, de az apám sokat ad a külsőségekre, így nem lehettem őszinte. Ehelyett háromszor pislogtam, és csak annyit böktem ki, hogy „Köszönöm, jól.”

Mrs. Collins, az Eastwick Gimnázium újonnan érkezett ifjúságvédelmi felelőse úgy tett, mintha meg sem szólaltam volna. Egy akkupacot tolt az eleve zsúfolt asztal széléhez, és átnyalazott néhány iratot. Hümmögni kezdett, amikor rábukkant az én legalább öt centi vastag dossziémra, majd megjutalmazta magát egy korty kávéval, élénkvoros rúzsoltot ejtve a bögre szélén. A levegőt olcsó kávé és frissen hegyezett ceruzák illata töltötte be.

Apám a jobb oldalamon ült, és az órájára pillantott, míg balomon a gonosz Nyugati Boszorkány türelmetlenül fészkelődött. Én az első órámról, a matekról maradtam le, az apám egy fontos megbeszélésről, az Ózból szökött mostohaanyám meg... miről is? Tuti, hogy az ész osztásáról.

– Hát nem csodálatos hónap a január? – kérdezte Mrs. Collins, miközben kinyitotta a dossziémat. – Új év, új hónap, mindent üres lapokkal kezdhethünk. – Válaszra sem várva mondta a magáét. – Tet-szenek a függönyök? Én magam varrtam őket.

Apám, mostohaanyám és én egy emberként fordítottuk a fejünket a diákok parkolójára néző ablakok előtt lógó rózsaszín pöttyös függönyök felé. Mintha *A farm, ahol élünk* sorozatba csöppentem volna, bár a pöttyök neonos árnyalata túl sok volt az én ízlésemnek. Egyikünk sem felelt neki, a csend pedig egyre kínosabbá vált.

Apám BlackBerryje rezegni kezdett. Túlzottan lendületes mozdulattal húzta elő a zsebéből, és végighúzta az ujját a képernyőn. Ashley a felfúvódott hasán dobolt, én meg a falat díszítő, festett táblaképeket bámultam, hogy rá se kelljen néznem.

A sikertelenség az egyetlen ellenség. A felfelé vezető úton nem szabad lenézni. A siker titka a hit. Az ipafai papnak fapipája van, ezért az ipafai papi pipa papi fapipa.

Na jó, ez az utolsó nem volt odaírva, bár nagyon bírtam volna. Mrs. Collins egyébként egy nagyra nőtt golden retriever kutyára emlékeztetett: szőke volt és túlságosan barátságos.

– Echo egyetemi felvételi vizsgaeredményei bámulatosak. Biztosan nagyon büszkéek a lányukra. – Nyíltan rám mosolygott, kilát-szott az összes foga.

Akkor nyomjuk le a stoppert! A terápiás foglalkozás ezennel hivatalosan is megkezdődött. Nagyjából két éve, az eset után a gyermekvédelmisek „határozottan ajánlották” a terápiát. Apám pedig gyorsan megtanulta, hogy jobban teszi, ha igent mond mindenre, amit „határozottan ajánlanak” nekünk.

Eddig úgy jártam terápiára, mint minden normális ember: iskolán kívül, egy másik épületbe. Köszönhetően azonban Kentucky

állam nagylelkűségének és egy lelkes szociális munkásnak, bekerültem ebbe a kísérleti programba. Mrs. Collinsnak csak az én középiskolámban kellett foglalkoznia néhány gyerekkel. Hogy én mekkora mázlista vagyok!

Apám kihúzta magát ültében.

– A matematikaeredménye alacsony. Azt akarom, hogy újra levizsgázzon.

– Van itt a közelben egy mosdó? – szakította félbe Ashley. – A baba imád a húgyhólyagomon üldögelni.

Vagy inkább Ashley nem bírta ki, hogy ne róla szóljon minden. Mrs. Collins kényszeredetten rámosolygott, és az ajtóra mutatott.

– Menjen végig a folyosón, aztán jobbra.

Ashley olyan mozdulatokkal tápáskodott fel a székről, mintha nem kisbabát, hanem egy féltonnás ólomgolyót cipelt volna a hasában. Undorodva megcsóváltam a fejem, mire apám jéghideg pillantást vetett rám.

– Mr. Emerson – folytatta Mrs. Collins, amikor Ashley kiment az irodából –, Echo eredménye jóval meghaladja az országos átlagot, és már leadta a jelentkezését az általa választott egyetemekre.

– Van még néhány olyan üzleti főiskola, ahol meghosszabbították a jelentkezési határidőket, és szeretném, ha azokba is jelentkezne. Ráadásul a mi családjunkban nem elégszünk meg az országos átlag feletti eredménnyel. A lányomnak kitűnően kell teljesítenie. – Apám úgy beszélt, mintha egy istenség nyilatkozott volna meg. Akár azt is hozzátehettem volna, hogy *”Amit mondtam, megmondtam”*. Rákönyökölttem a széktámlára, és a tenyerembe rejtettem az arcomat.

– Látom, hogy zavarja ez a dolog, Mr. Everson – folytatta Mrs. Collins idegesítően nyugodt hangon. – Viszont Echo angol nyelv és irodalom eredményei szinte tökéletesek...

Ezen a ponton léptem ki gondolatban a beszélgetésből. Apám és az előző tanácsadó már lezavarták ezt az eszmecserét második koromban, az év végi felmérők után. Meg tavaly, amikor először próbálkoztam a felvétellel. A tanácsadónak be kellett látnia, hogy apám mindig megnyeri a szócsatákat, tehát már az első kör után feladta.

Engem a vizsgaeredmények érdekelték a legkevésbé. Jobban izgattott az, hogy honnan fogom előkeríteni a pénzt Aires kocsijának a rendbe hozására. Aires halála óta apám megmakacsolta magát ebben a témában, és ragaszkodott ahhoz, hogy adjuk el az autót.

– Echo, te elégedett vagy az eredményeiddel? – kérdezte Mrs. Collins.

Kikukucsáltam az arcomba hulló vörös, göndör fürtök mögül, és rámeredtem. Az előző terapeutám hamar felfogta, miként épül fel a családban a hierarchia, és mindig az apámhoz szólt, hozzám soha.

– Elnézést, mi volt a kérdés?

– Elégedett vagy a vizsgaeredményeiddel? Vagy szeretnél újból levizsgázni? – Összekulcsolt kezét a dossziémra fektette. – Szeretnél több iskolába jelentkezni?

Apám kimerült, szürke tekintete az enyémbe kapcsolódott. Átgondolom a dolgot. Ha újra vizsgáznék, az azt jelentené, hogy apám egyetlen pillanatra sem hagyna nekem békét, unszolna, hogy tanuljak, ami azt jelentené, hogy szombat reggelenként már hajnalban felkelnék, elvesztegetném az egész délelőttöt tanulással, aztán meg indulhatok hetekig, mire kiderül az eredmény. Jelentkezni még több iskolába? Akkor inkább újra vizsgázom.

– Hát, nem.

Rosszallása jelül apám szeme és szája körül elmélyültek az aggodalom véste ráncok. Hangnemet váltok.

– Apának igaza van. Le kellene vizsgáznom megint.

Mrs. Collins tollal belevakart valamit az anyagomba. Az előző terapeuta tisztában volt azzal, hogy tekintély fronton is gondjaim vannak. Főlöskéleg még egyszer leírni.

Ashley visszakacsázott az irodába, és levetette magát a mellettem álló székre.

– Miről maradtam le? – Én arról is megfeledkeztem, hogy a világon van. Bárcsak apu is így tenne!

– Semmiről – felelte apám.

Mrs. Collins felemelte a tollat a lapról.

– Kérdezz rá Mrs. Marcosnál a legközelebbi vizsgaidőpontokra, mielőtt visszamész az osztályodba. És mivel a pályaválasztási tanácsadód szerepét is én töltöm be, szeretnék néhány szót váltani veled a második félévre összeállított órarendedről is. Minden szabadon választható tantárgyad üzlettannal kapcsolatos. Kíváncsi lennék, hogy miért.

Az igazi válasz, miszerint azért, mert az apám így kívánta, többeket is felbosszantott volna itt az irodában, ezért rögtönöztem:

– Ezekkel felkészülök az egyetemre.

Húha! Ezt olyan lelkesedéssel mondtam, mint ahogyan egy hatéves várja az influenzaoltást. Rossz válasz. Apám megint fészkelődni kezdett, és felsóhajtott. Eszembe jutott, hogy kitalálok egy másik indokot is, de valószínűleg az is ugyanolyan rosszul sült volna el.

Mrs. Collins belelapozott a dossziémbe.

– Elképesztően tehetséges művészként mutatkoztál be, főleg a festészet terén. Nem azt akarom mondani, hogy minden üzlettanóról iratkozz le, de legalább az egyiket kicserélhetnéd rajzra.

– Szó sem lehet róla! – kiáltott közbe az apám élesen. Előredőlt a széken, és kupolát formált az ujjából. – Echo nem fog rajzórákat

venni, értve vagyok? – Apám érdekes keveréke volt egy kiképző őrmesternek és Alice fehér Nyuszijának: mindig sietett valahova, és élvezte, ha mindenki úgy ugrált, ahogyan ő fütyült.

Azt azért el kellett ismernem, hogy Mrs. Collins úgy adta meg magát, hogy nem hátrált meg.

– Kristálytisztán.

– Nos, ha ezzel végeztünk... – Ashley és a pocakja a szék szélén egyensúlyozva adták tudtunkra, hogy készen állnak az indulásra. – Sajnos történt egy kis félreértés, véletlenül mára időzítettem a nőgyógyászt is. Lehet, hogy ma kiderül a kisbabánk neme.

– Mrs. Emerson, nem Echo tanulmányi eredménye miatt találkoztunk, de megértem, ha mennie kell. – Előhúzott egy hivatalosnak tűnő borítékot a felső fiókból, miközben Ashley vöröslő arccal visszaült a helyére. Két év alatt már többször is láttam azt a fejléctet. A gyermekvédelmisek nem sokat törődnek a pusztuló esőerdőkkel.

Mrs. Collins elolvasta a levelet magában, miközben én titokban azt kívántam, bárcsak megsemmisülhetnék. Apám és én is összegörnyedve ültünk. Ó, jaj, a csoportterápia örömei...

Míg Mrs. Collins olvasott, megláttam egy plüssbékát a számítógépe mellett, aztán egy képet, amin ő volt egy pasassal – nyilván a férjével – meg egy hatalmas kék szalagot az asztal másik sarkán. Olyan díszes, szép darabot, amelyet csak nyerni lehet. Valami megmozdult bennem. Fú... ez nagyon furcsa.

Mrs. Collins kilyukasztotta a papírlapot, és befűzte a már dagadó dossziémba.

– Nos, hivatalosan is én vagyok a terapeutád.

Mivel mást nem mondott, levettem a szemem a szalagról, és ránéztem. Engem figyelt.

– Szép szalag, ugye, Echo?

Apám megköszörülte a torkát, és gyilkos pillantást vetett Mrs. Collins felé. Nem értettem ezt a reakciót, de hát már attól kiborult, hogy itt kellett lennie. Megint a szalagra néztem. Miért volt olyan ismerős?

– Igen, azt hiszem, az.

Mrs. Collins szeme a nyakamban lógó dögcédulákra tévedt, amelyeket állandóan babráltam.

– Őszinte részvétem a családot ért veszteség miatt. Melyik hadtestben szolgált?

Remek. Apám rohadtul infarktust fog kapni. Már körülbelül hetvenötször elmondta, hogy Aires dögcéduláinak az ágyam alatti dobozban lenne a helyük, nekem viszont ma szükségem volt rájuk: új terapeutát kaptam, Aires halálának kétéves évfordulója még túl friss volt, és különben is, ez volt a középiskola utolsó félévének első napja. A hányinger kerülgetett. Apám csalódottan ráncolta a homlokát, és hogy elkerüljem a pillantását, nagy gonddal a fürtjeimet kezdtem el igazgatni, törött hajvégek után vadászva.

– Tengerészgyalogos volt – felelte az apám röviden. – Nézze, ma délelőtt még lehetséges üzletfelekkel kell találkoznom, és megígértem Ashley-nek is, hogy elkísérem az orvoshoz, ráadásul Echo lemarad az óráról. Mikor fejezzük már végre be?

– Majd amikor én azt mondom. Amennyiben megnehezíti a munkámat, Mr. Emerson, boldogan felhívom az Echo mellé kirendelt szociális munkást.

Nehezen tudtam elnyomni egy mosolyt. Mrs. Collins egy elegáns mozdulattal magához ragadta a hatalmat. Apám visszakozott, de a mostohaanyám...

– Én ezt nem is értem. Echo nemsokára betölti a tizennyolcat. Mi az, hogy az állam még mindig beleszól a dolgaiba?

– Mert az állam, a szociális munkás és jómagam úgy véljük, hogy ez szolgálja legjobban Echo érdekét. – Mrs. Collins becsukta a dossziét. – Echo addig jár terápiára hozzám, amíg tavasszal le nem érettségizik. Kentucky állam majd akkor elengedi a kezét – és az önökét is.

Kivárta, hogy Ashley csendes beletörődéssel bólintson, csak aztán folytatta:

– Hogy érzed magad, Echo?

Ragyogóan. Fantasztikusan. Soha jobban.

– Jól.

– Tényleg? – Mrs. Collins az állán dobolt. – Azt hittem, hogy a bátyád halálának kétéves évfordulója fájdalmas emlékeket ébreszt majd benned.

Mrs. Collins engem nézett, miközben én üres tekintettel meredtem vissza rá. Apám és Ashley is a kínos párbeszédet hallgatta. Bűntudat fogott el. Mrs. Collins igazából nem tett fel kérdést, tehát elméletileg nem kellett válaszolnom semmit, de előntött az érzés, hogy szeretném, ha elégedett lenne velem. De miért? A forgóajtón egy újabb terapeuta lépett be, na és? Eddig mindegyik ugyanazokat a kérdéseket tette fel, mindegyik megígérte, hogy segíteni fog, aztán mind ugyanabban az állapotban hagyott magamra, ahogyan talált: összetörve.

– Sír. – Ashley magas, éles hangja úgy szelte át a csendet, mintha száftos pletykát akart volna mindenkivel megosztani a klubban. – Mindig. Nagyon hiányzik neki Aires.

Apám és én mindketten a szőke liba felé fordultunk. Én azt kívántam, hogy folytassa csak, míg apám – és ebben biztos vagyok – azt szeretne volna, hogy fogja be a száját. A jóisten végre engem is meghallgatott. Ashley mondta a magáét:

– Mindannyiunknak nagyon hiányzik. Szomorú dolog, hogy a kisbaba sohasem fogja megismerni.

Kedves nézőink, isten hozta önöket ismét az Ashley show-ban, amely nem jöhetett volna létre, ha nincsen Ashley és az apám pénze. Mrs. Collins villámgyorsan jegyzetelni kezdett, kétségtelen, hogy Ashley meggondolatlan szavait véste le, miközben apám felnyögött.

– Echo, szeretnél a mai foglalkozáson Airesről beszélni? – kérdezte Mrs. Collins.

– Nem. – Egész délelőtt nem adtam ennél őszintébb választ.

– Rendben van – mondta. – Akkor róla majd később beszélünk. Mi újság az édesanyáddal? Van vele bármiféle kapcsolatod?

Ashley és apám egyszerre mondja, hogy „Nincs!”, miközben én bevallom, hogy „Van!”

Úgy éreztem magam, mintha sonka lettem volna egy szendvicsben: mind a ketten felém hajoltak. Fogalmam sincs, mi miatt valottam be az igazságot.

– Megpróbáltam felhívni a szünetben. – Nem vette fel a telefont, ezért napokig ott ültem a készülék mellett, reménykedtem és imádkoztam, hogy az anyámnak jusson eszébe, hogy a testvérem, az ő fia, két évvel ezelőtt halt meg.

Apám végigsimított az arcán.

– Te is nagyon jól tudod, hogy nem veheted fel a kapcsolatot az anyáddal. – A hangjában bujkáló harag amiatt volt inkább, hogy kikutyogtam ezt a botrányos részletet a terapeuta előtt. Szociális munkások egész serege perdülhetett táncra a fejében. – Távoltartási végzés van ellene. És mondd csak, Echo, mobilon hívtad, vagy vonalason?

– Vonalason – bökte ki nagy nehezen. – De nem beszéltünk! Esküszöm!

Végighúzta az ujját a BlackBerry-n, és az ügyvédje száma jelent meg a képernyőn. Megszorítottam a dögcédulákat, Aires neve és sorszáma kirajzolódott a tenyeremen.

– Apa, kérlek, ne... – suttogtam.

Apám tétovázott, és majd kiugrott a szívem a helyéről. Aztán valami isteni beavatkozás következtében az ölébe ejtette a telefont.

– Meg kell változtatnunk a számunkat.

Bólintottam. Nagyon gáz volt, hogy anya sohasem hívhat majd fel otthon, de kibírom... miatta. Pont nem egy letöltendőre lenne szüksége.

– Azóta sikerült kapcsolatba lépned az édesanyáddal? – Mrs. Collins már nem volt olyan barátságos.

– Nem. – Lehunytam a szemem, és mély lélegzetet vettem. Fájt az egész élet. Már nem sokáig tudtam színlelni, hogy rendben vagyok. Ezek a kérdések frissen behegedt lelki sebeimet tépték fel újra.

– Csak hogy lássuk, ugyanazon a nyelven beszélünk-e... Felfogtad, hogy a távoltartási végzés hatálya alatt az anyáddal mindenmű kapcsolatfelvétel – akkor is, ha te kezdeményezed – tilos?

– Igen. – Szükségem volt még egy adag levegőre. A torkomban levő gombóc nem engedte át az értékes oxigént. Hiányzott Aires, és jaj istenem, anya is, Ashley meg babát várt, az apukám állandóan a nyakamban lihegett... kellett valami, bármi.

Minden józan megfontolás dacára hagytam, hogy a szavak kibukjanak a számon:

– Meg akarom csináltatni Aires kocsiját. Talán, de tényleg csak talán, ha sikerülne rendbe hoznom valamit, ami valaha az övé volt, megszűnne a fájdalom.

– Már megint itt tartunk – motyogta apa.

– Egy pillanat! Már megint hol tartunk? Echo, kifejtenéd? – kérte Mrs. Collins.

A kezemet fedő kesztyűre néztem.

– Aires talált egy 1965-ös Corvette-et a bontóban. Minden szabadidejét a javításra fordította, és már majdnem elkészült, mielőtt elindult Afganisztánba. Fel akarom újítani. Aires-nek. – Magamnak. Semmi mást nem hagyott maga után, amikor elment, csak ezt a kocsit.

– Szerintem ez nagyon egészséges módja a gyásznak. Mr. Emerson, szeretném hallani az ön véleményét is. – Mrs. Collins kiválóan tudott könyörgő kiskutyaszemekkel nézni, én még nem sajátítottam el ezt a képességet.

Apám megint végigsimította a BlackBerry kijelzőjét, fizikailag még itt volt, de az agya már a munkán pörgött.

– Pénzbe kerül, és semmi értelmét nem látom annak, hogy rendbe hozzon egy roncsautót, amikor van saját, működő kocsija.

– Akkor hadd vállaljak munkát! – csattantam fel. – És el is adhatjuk az autót, amikor Aires kocsija működőképes lesz!

Minden szem rászegeződött, az övé viszont rám. Bár nem terveztem, sarokba szorítottam. Nemet akart mondani, de ezzel magára szabadítaná az új terapeuta haragját. Pedig nekünk a terápián is tökéletesnek kellett mutatkoznunk. Isten ments, hogy a lehetőséget megragadva megoldjunk néhány problémát!

– Rendben, de a kocsira neki kell megkeresnie a pénzt, és Echo tisztában van azzal, milyen feltételekkel állhat munkába. Rugalmas munkaidőben dolgozhat csak, hogy se a tanulás, se a szakkörök, se az érdemjegyei ne szenvedjenek kárt. Végeztünk?

Mrs. Collins az órára pillantott.

– Még nem egészen. Echo, a szociális munkás a tanáraid értékelése alapján az érettségiig meghosszabbította a terápia időtartamát. A harmadik év eleje óta minden tanárod azt jegyezte le, hogy egyre kevésbé veszel részt az órai munkában, és a társaiddal sem vagy már olyan jóban. – Kedves tekintete az enyémbe fúródott. – Mindenki azt szeretné, ha boldog lennél, Echo, én pedig azt kérem tőled, add meg nekem a lehetőséget, hogy segíthessek neked.

Felhúztam a szemöldököm. Mintha lenne választásom a terápia kérdésében. Ami meg a boldogságot illeti... azt én is megnézném magamnak.

– Persze.

Ashley lelkesedésére riadtam fel.

– Már van is párja a Valentin-napi bulira!

Most apám és én szólaltunk meg egyszerre:

– Tényleg?

– Tényleg?

Ashley idegesen pislogott hol apámra, hol rám.

– Igen! Nem emlékszel, Echo? Tegnap éjjel dumáltunk arról az új srácról, aki annyira tetszik neked, még mondtam is, hogy nem kellene a barátaidat ejtened egy pasi miatt.

Igyekeztem végiggondolni, melyik rész zavart jobban: a képzeletbeli pasas, vagy az állítása, miszerint lefolytattunk egy normális párbeszédet. Miközben ezen filózgattam, apám felállt, és felvette a kabátját.

– Látja, Mrs. Collins? Echóval minden rendben. Csak egy kicsit szerelmes. Bár roppantul élvezem ezeket a foglalkozásokat, most mennünk kell, mert Ashley-t húsz perc múlva várja az orvos, és nem szeretném, ha Echo lemaradna az egész óráról.

– Echo, tényleg szeretnél egy kis pénzt keresni, hogy a bátyád kocsiját megcsináltathasd? – kérdezte Mrs. Collins, miközben kikísérte az apámat és a mostohaanyámat.

A bőrrömet takaró kesztyűket húzogattam.

– El sem tudja képzelni, mennyire!

Rám mosolygott, mielőtt kilépett az ajtón.

– Akkor már van is egy munka a számodra. Várj meg itt, megbeszéljük a részleteket!

Azok hárman összeborultak a nagy iroda másik végében, és sugdolózni kezdtek. Apám átkarolta Ashley derekát, ő pedig odabújt hozzá, miközben mind a ketten bólogattak Mrs. Collins csöndes szavaira. A féltékenység és a düh ismerős érzése kezdte marni a bensőmet. Mit szeret rajta, amikor annyi mindent tönkretett?

NOAH

A FRISS FESTÉK ÉS A GIPSZKARTON porának illata apámra emlékeztetett, nem az iskolát juttatták eszembe. Pedig szinte orrba vágott ez a szag, amikor beléptem a frissen felújított irodába. Könyvekkel a kezemben lassan a pulthoz sétáltam.

– Mizu, Mrs. Marcos?

– Noah, már megint elkéstél, muchacho! – mondta, miközben lapokat tűzött egymáshoz.

A falióra mutatója reggel kilencre ugrott.

– A fenéket, még korán is van!

Mrs. Marcos kilépett vadonatúj cseresznyefa asztala mögül, hogy a pultnál beszélgessünk. Mindig lecseszett, amikor elkéstem, de attól még kedveltem. A hosszú hajával mintha anyám latin-amerikai változata lett volna.

– Nem jelentél meg Mrs. Collinsnál ma reggel. Kezdhethéd jobban is a második felévet – suttogetta, és megírta a késésről szóló figyelmeztetést. Fejével az iroda messzi sarkában tanácskozó három felnőtt felé bökött. Ha jól sejtettem, a pénzes házaspárral suttogó, középkorú szőke nő lehetett az új tanácsadó.

Megvontam a vállamat, a szám bal sarka pedig mosolyra húzódott.

– Hoppá...

Mrs. Marcos a kezembe nyomta a cetlit, és bevetette a jól begyakorolt, szigorú nézését. Ő volt az egyetlen ember ebben az iskolában, aki szerint nem voltam kurvára reménytelen eset.

A középkorú szőke felkiáltott:

– Mr. Hutchins, boldogan látom, hogy nem feledkezett meg a randevúnkról, bár kissé elkésett. Gondolom, szívesen helyet foglal, amíg a végére nem járok néhány dolognak. – Úgy mosolygott rám, mintha régi haverok lettünk volna, és olyan kedves volt a hangja, hogy majdnem visszamosolyogtam rá. De csak bólintottam, és leültem a falhoz támasztott székek egyikére.

Mrs. Marcos felkacagott.

– Mi van?

– Ez nem fogja hagyni, hogy hülyét csinálj belőle. Talán sikerül meggyőznie arról, hogy komolyan vedd az iskolát.

Fejemet a festett betonfalnak támasztottam, és lehunytam a szemem, tudtam volna még néhány óra alvással mit kezdeni. Mivel a zárásnál egy ember hiányzott, az étteremből csak éjfél után szabadultam, aztán meg Beth és Isaiah nem hagyott aludni.

– Mrs. Marcos? – kérdezte egy angyali hang. – Kérem szépen, meg tudná mondani, mikor lehet megint letenni a felvételi vizsgákat?

Megcsörrent a telefon.

– Várj egy pillanatot! – mondta Mrs. Marcos. Aztán a csörgés abamaradt.

Az egyik szék megnyekkent a sorban, és a számban összefutott a nyál a forró fahéjas tekercs aromától. Lopva odanéztem, és vörös, selymes, göndör hajfürtöket láttam. Őt ismerem. Echo Emerson.

Fahéjas tekercs ugyan nem volt nála, de isten az atyám, hogy olyan illata volt. Jártunk együtt néhány órára, és tavaly az egyik

szabadon választott kurzusra is. Nem sokat tudtam róla azon kívül, hogy magának való, okos, vörös a haja, és hatalmasak a mellei. Bő, hosszú ujjú, a válláról lecsúszkáló felsőket húzott a pántos trikója fölé, ami csak annyit engedett látni a testéből, ami elég volt ahhoz, hogy beinduljon a fantáziám.

Mint mindig, most is maga elé meredt, mintha más nem is lenne a világon. A francba, számára valószínűleg nem is létezik más! Az Echo Emersonhoz hasonló emberek rohadtul irritáltak.

– Hogy neked milyen elbaszott keresztneved¹ van! – motyogtam. Fogalmam sem volt, miért akartam belekötni, de megtettem.

– Miért nem a klotyóban füvezel?

Szóval mégis megismert.

– Mert kamerákat szereltek fel. Most a parkolóban csináljuk.

– Juj, bocsi. – Bosszúsan hintáztatta a lábfejét.

Remek, sikerült bepislognom a tökéletes álarc mögé.

– Echo... Echo... Echo...

A lábfej megállt, a vörös fürtök pedig dühösen táncra keltek, amikor felém fordult.

– Nagyon eredeti. Ezt még nem is hallottam. – Felkapta a hátizsákját, és kiment az irodából. Feszés kis feneke jobbra-balra mozgott, amikor végigmasírozott a folyosón. Ez tényleg nem volt olyan vicces. Ha őszinte akarok lenni magamhoz: jó nagy fasz voltam.

– Noah? – Mrs. Collins beinvitált az irodájába.

Az előző tanácsadó keményen rögeszmés-kényszeres személyiségzavarban szenvedett. Az irodájában mindennek megvolt a maga helye. Én meg állandóan elmozdítottam a képeit, hogy felbosszantsam. Mrs. Collinsszal ez a lehetőség elűszott. Az asztala

¹ Az echo visszhangot jelent angolul. (Ford.)

egy merő rendetlenség. Egy hullát is elrejtethnék a cuccai alatt, észre sem venné.

Leültem vele szemben, és vártam, kezdődjön a szarrágás.

– Hogy telt a karácsony? – Kedves volt a szeme, mint egy kiskutyának.

– Jól. – Már ha jónak számít az, hogy a nevelőanyád és a nevelőapád egymással ordítózva a kandallóba vágják az összes karácsonyi ajándékot. Világéletemben arról álmodoztam, hogy a karácsonyt egy leginkább a pokolhoz hasonlítható alagsori helyiségben töltssem a két legjobb, de nagyon betépett barátommal.

– Csodálatos. Szóval a nevelőszüleiddel jól alakulnak a dolgok. – Állította, de tulajdonképpen kérdésnek szánta.

– Aha. – Az előző három családhoz képest ez maga volt a kibaszott mennyország. Jelen esetben a rendszer összerakott egy másik kölyökkel. Most vagy arról van szó, hogy a gyámügy kifogyott a nevelőszülőkből, vagy elhitték végre, hogy nem vagyok akkora gyökér, mint amilyennek gondoltak. A hozzám hasonlóakat úgy könyvelték el, hogy nem lehetett kiskorúak közelébe engedni. – Nézze, már van mellém kirendelt szociális munkás, vele is tele a tököm. Mondja meg a főnökeinek, hogy nem kell rám vesztegetnie a drága idejét.

– Nem vagyok szociális munkás – mondta. – Ifjúságvédelmi felölős vagyok.

– Az dettó ugyanaz.

– Pedig nem. Én tovább jártam iskolába.

– De jó magának!

– Ami azt jelenti, hogy más szinten tudok segítséget nyújtani neked.

– Az állam fizeti? – kérdeztem.

– Igen.

– Akkor nem kérek a segítségéből.

Az ajka egy mosolyfélébe rándult, én meg valami tiszteletfélét kezdtem el érezni az irányába.

– Mi lenne, ha rögtön a lényegre térnénk? – mondta. – A papírjaidon az áll, hogy erőszakos cselekedeteket is elkövettél.

Rámeredek. Visszanéz rám. Az a dosszié tele van minden szar-sággal, de már évekkorábban megtanultam, hogy egy kamasz szava nem számít egy felnőttével szemben.

Háromszor rákoppintott a dossziéra az ujjával.

– Ezekben az iratokban érzésem szerint nincs benne a teljes igazság. Beszéltem a tanáraiddal a Highland gimiben. Az a kép, amit rólad festettek, nem azonos azzal a fiatalemberrel, aki előttem ül.

Megszorítom a matekfüzet spirálját, belevág a tenyerem bőrébe. Mit képzelsz magáról ez a nő, hogy csak úgy kutakodik a múltamban?

Átlapozta a papírjaimat.

– Az elmúlt két és fél évben jó néhány nevelőszülőnél megfordultál. A szüleid halála óta ez a negyedik középiskola, ahova jársz. Azt találom érdekesnek, hogy másfél évvel ezelőttig remek volt a tanulmányi átlagod, és versenyszerűen sportoltál. Ezek valahogy nem illenek össze egy fegyelmi eljárással.

– Talán egy kicsit mélyebbre kellene ásnia. – Azt akartam, hogy ez a hölgy eltűnjön az életemből, és az tűnt a legjobb ötletnek, hogy ráijesszek. – Ha megtette volna, tudná, hogy megvertem az első nevelőapámat. – Illetve pofán vágtam, amikor megláttam, hogy a saját gyereket üti. Milyen érdekes, a családból senki sem állt mellem, amikor a zsaruk megérkeztek. Még a kölyök sem, akit védtem.

Mrs. Collins hallgatott, mintha arra várt volna, hogy elmondjam, én hogyan láttam a történeteket, de nem adtam meg neki ezt az örömet. A szüleim halála óta megtanultam, hogy a rendszerben

mindenki leszarja, mi van velem. Aki egyszer a látókörükbe kerül, örökre eláthatja magát.

– Az előző tanácsadód a Highland gimiben csupa jót mondott rólad. Elsős korodban bekerültél az iskola kosárlabdacsapatába, kitűnő tanuló voltál, részt vettél a közösségi munkában, és népszerű voltál a diákság körében. – Végignéztet rajtam. – Szerintem kedveltem volna azt a srácot.

Én is kedveltem, de az élet szívás.

– Kicsit elkéstem azzal, hogy beálljak kosarazni, már a szezon felénél járunk. Gondolja, hogy az edző megbékélne a tetoválásaimmal?

– Nem kívánom a régi életedet visszahozni, de úgy gondolom, hogy valami újat sikerülne összehoznunk. Jobb jövőt annál, mint ami vár rád, amennyiben a jelenlegi úton haladsz tovább.

Piszok őszintének hangzott. Szerettem volna hinni neki, de a magam kárán tanultam meg, hogy senkiben sem bízhatom. Vigyáztam, nehogy bármiféle érzélem kiüljön az arcomra, és hagytam, hogy sűrűsödjön a csend.

Ő sütötte le először a szemét, és megcsóválta a fejét.

– Rossz lapokat osztott neked az élet, de van benned lehetőség. A kompetencia-felméréseken látványos eredményeket értél el, a tanáraid is tisztában vannak a képességeiddel. Az átlagodon még van mit javítani, és talán többször is ellátogathatnál az iskolába. Szerintem a kettő összefügg. Ki is dolgoztam egy tervet. Hetente egyszer megjelenysz nálam, emellett korrepetálásra fogsz járni egészen addig, amíg a jegyeid tükrözni nem kezdik a vizsgákon nyújtott teljesítményedet.

Felálltam. Már le is maradtam az első óráról. Kissé váratlanul ért ez a reggeli móka, de ha már bevonszoltam a seggemet az iskolába, belátogatnék pár órára is.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nekem erre nincsen időm.

Némi él vegyült a hangjába, de olyan észrevétlenül, hogy majdnem meg sem hallottam.

– Felhívjam a szociális munkásodat?

Elindultam az ajtó felé.

– Csak nyugodtan. Mégis, ő mit fog csinálni? Kiemel a családomból? Nevelőszülőkhöz küld? Kutakodjon még egy kicsit, majd meglátja, hogy mindennel elkésett.

– Mikor láttad az öcséidet utoljára, Noah?

A kezem megbénult a kilincsen.

– Mit szólnál ahhoz, ha felügyelet alatt többször is találkozhatnál velük?

Elengedtem a kilincset, és visszaültem a helyemre.